

Ved

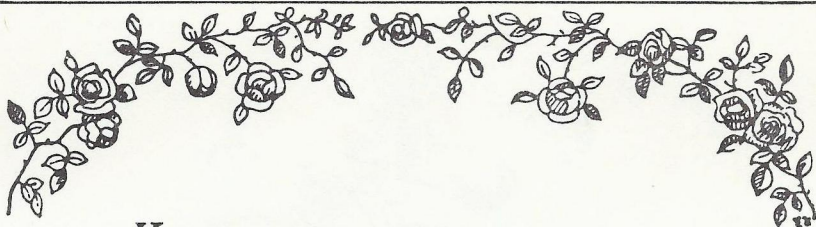
Anna Petersens

begravelse

fra Tibirke Kirke

mandag den 16. maj 1977

Kirkeklokke, ej til hovedstæder
støbtes du, men til den lille by,
hvor det høres trindt, når barnet græder,
og inddysses blidt ved vuggesang.

Mens som barn på landet jeg var hjemme,
julemorgen var mit himmerig,
den du meldte mig med englestemme,
kimed klart den store glæde ind.

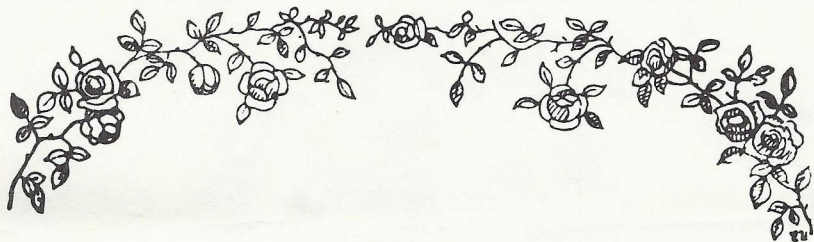
Højere dog stemte dine toner,
når de med »den gyldne sol frembrød«,
kimed: Støv, oprejst er din forsoner,
stat nu op i påske-morgengry!

Lifligt dog det klinger helst om høsten,
i den stille, svale aftenstund,
gennem jorderig går himmel-røsten,
kalder sjælen til sin hvile ind.

Derfor nu når aftenklokken melder:
Solen sank og fuglen slumred ind,
da mit hoved jeg med blomsten hælder,
nyner sagte mellem bedeslag:

Kirkeklokke! når til sidst du lyder
for mit støv, skønt det dig hører ej,
meld da mine kære, så det fryder:
Han sov hen, som sol i høst går ned.

N. F. S. Grundtvig

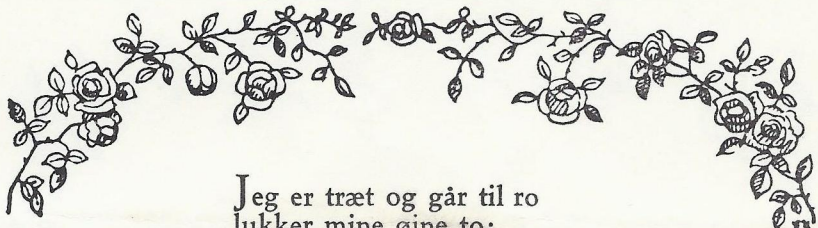
Til himlene rækker din miskundhed, Gud,
din trofasthed når dine skyer;
din retfærdshånd over bjergene ud
er strakt over dale og byer.

Som himlenes favn er din kærlighed, Gud,
som havenes dyb dine domme;
til frelsen fører du sjælene ud,
vil skabningens suk ihukomme.

Hvor dyrebar er dog din miskundhed, Gud,
hvor menneskebørnene bygge!
I mulm er kærlighedsvingen bredt ud,
vi skjuler os under dens skygge.

Du kvæger i ørken den tørstende sjæl,
du bjerger den bævende due;
hos dig er livets det evige væld,
og lys i dit lys skal vi skue.

B. S. Ingemann

Jeg er træt og går til ro
lukker mine øjne to;
Fader, se med kærlighed
til mit ringe leje ned!

Har i dag jeg, kære Gud,
syndet imod dine bud,
vær mig nådig, vær mig god,
slet det ud for Jesu blod!

Se, o Herre, til os ind,
os, som har det samme sind,
sæt, o Gud, din englehær
om al verden fjern og nær!

Stå de syge hjerter bi,
luk de trætte øjne i,
giv os alle fred og ro
i vor Herres Jesu tro!

Kr. Arentzen   Luise Hensel

VED GRAVEN:

Kirkeklokke! når til sidst du lyder
for mit støv, skønt det dig hører ej,
meld da mine kære, så det fryder:
Hun sov hen, som sol i høst går ned.

N. F. S. Grundtvig

Hjertelig tak for venlig deltagelse.

Familien.